

Солдатица на първия път са замая.

— Скобелевъ умрял!

— Скобелевъ умрял? . . . И солдатица са опомни . . .
Е, братко, ти лъжешъ. . . . Скобелевъ нѣма да умре . . .
Той, братко, да умре не съмь съгласенъ! . . .

— Казватъ ти умрял. . . .

— Тукъ, братко, има нѣщо. . . . А само Скобелевъ
нѣма да умре. . . . Лъжешъ. . . . Това, братко, е вѣрно.
Той да умре никакъ е невъзможно.

И съвършено спокойно отиде напредъ. . . Срѣщнахъ свой.

— Глухавъ народъ у насъ.

— А какво.

— Нему му казватъ Скобелевъ умрял, той и вѣр-
ва. . . . Скобелевъ, братко, нѣма да умре. . . . Ради
Бога Може други нѣкой, а не нашии! . . .

Въ първиятъ день са яви едвамъ държачъ са на кра-
вата старецъ съ кулмекки кръстъ на гърдитъ. . . . Покло-
ни са до земята, цалунъ по челото генерала, откачи кулм-
скиятъ си кръстъ, положи го на гърдитъ му и излѣзе вънъ.
. . . . И така не узнахме кой бѣше този. . . .

Слѣдъ това яви са другъ ветеранъ (изслужилъ воинъ),
така ежщо старъ и слабъ.

Дълго, дълго са вглѣдваше въ неподвижнитъ черти на
усопшииъ.

— Единъ бѣше такъвъ, а и него Богъ взе. . . .

Помълча малко.

— Разгнѣвенъ той на руската земя. . . . Въ гнѣвътъ
си и помъра жестоко. . . . Като Египетъ — въ старо
время. . . . Така и насъ сега. . . .

Излѣзе вече изъ стаята, останови са на вратата. Обърна са.

— Тебе ти е хубаво сега, а какво ще бѣде намъ безъ тебе.

— Още при навечерието Скобелевъ обмислювалъ грамад-
ни маневри, гдѣто преобразованната отъ него кавалерия
требуаше по нѣколко пъти плувишкомъ да прѣмине Днѣпръ,
мислилъ това, четалъ, училъ са, правялъ си стотици за-
бѣлжжки за утрѣшниятъ день. . . . И ето, когато дойде
този утрѣшенъ день, вече нѣма кой да осмѣществи тѣхъ блѣ-
стящи планове. . . .

— Хубаво, че покойникътъ остави плановѣ си и прѣд-
положенията. . . . Чува са наоколо.

— Защо хубаво?

— При случайтъ съ тѣхъ може да са възползуваме!

— А кой освѣнъ него самиятъ е въ състояние да ис-